

Martine Kamphuis
Spiegelbeeld

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Vrijdag 29 augustus

Onderweg terug naar huis kan ik mijn tranen niet bedwingen. Ik vecht ertegen, ik wil niet huilen, ik wil geen verdriet, geen angst. Ik probeer mijn aandacht af te leiden door te kijken naar de grote bomen die langs de gracht staan, naar een pittoresk roeibootje dat op de werf beneden ligt, maar het helpt niet, het verdriet laat zich niet verdrijven en de angst groeit met iedere stap die ik zet. Het wordt vast beter, zeg ik tegen mezelf. Wat ik nu voel duurt niet eeuwig. Het klinkt goed, ik geloof er alleen geen barst van. Het stomme is dat ik me eerder deze week juist heel goed voelde. Toen dacht ik dat alles op zijn plaats begon te vallen. Waarom ben ik zo labiel?

Stop. Ik moet mezelf niet veroordelen. Na jaren twijfelen heb ik de moed gevonden om te stoppen met iets waarvan ik diep vanbinnen allang wist dat het niet deugde. Ik heb mijn oude dromen los durven laten zodat er ruimte komt voor nieuwe. De prijs die ik daarvoor betaal is onzekerheid, op alle fronten. En ik heb ook nog eens gewoon pech gehad. Als mijn appartement half zo mooi was geweest als het leek, zou ik me nu heel anders voelen.

Het is allemaal waar, ik weet dat het zo is, maar het gevoel dat ik het hopeloos verpest heb blijft.

Daar is het huis. Alles in mij verzet zich tegen het

naar binnen gaan. Ik probeer te zien of er licht brandt, maar daarvoor is het buiten nog niet donker genoeg. Het maakt niet uit, die ellendelingen zijn in staat expres lampen aan te laten als ze er niet zijn, zodat ik denk dat ik ze ieder moment tegen kan komen. Dat doen ze met hun muziek ook, soms hoor ik het doorlopend, terwijl er dan niemand op de gang verschijnt. Ze draaien het even vrolijk om, dan zijn de lichten uit en het is muisstil en net als ik me op mijn gemak begin te voelen, staan ze opeens voor me. Ik weet waar ze op uit zijn, ze willen me weg hebben. Ze doen hun werk goed. Als het kon, zou ik ze vandaag nog hun zin geven.

‘Is er iets?’ vraagt een vriendelijke stem. Naast me staat een vrouw met een gerimpeld gezicht en blauwgrijze ogen. Ze kijkt me vragend aan. ‘U staat zo stil, ik dacht...’ Ze zwijgt en gelijk heeft ze, elk vervolg op de zin waar ze aan begonnen is zal gênant uitpakken.

Ik dwing mezelf te glimlachen. ‘Ik sta in gedachten mijn boodschappenlijst op te stellen,’ zeg ik, ‘zodat ik niets vergeet.’

‘Succes,’ zegt de vrouw. Ze glimlacht terug, alleen haar ogen doen niet mee. Ze weet dat ik lieg, maar ze gaat erin mee omdat ze anders het risico loopt meegezogen te worden in het leed van een vreemde. ‘Fijne avond,’ zegt ze nog en dan vervolgt ze haar weg.

Ik stamel een echo van haar goede wensen en loop aarzelend naar de deur. In mijn tas zoek ik naar mijn sleutelbos, maar als ik hem gevonden heb, pak ik hem niet. In plaats daarvan haal ik mijn telefoon tevoorschijn. Het voelt als een nederlaag om haar te bellen, maar dat kan me niet meer schelen. Ze heeft haar gebroken, maar ik weet dat ik op haar kan rekenen. Het enige wat me de afgelopen weken tegenhield, was mijn domme, stomme trots. Terwijl de telefoon overgaat, zoek ik naar woorden om te vragen of ik niet alleen mag komen, maar ook mag blijven. Vanacht, morgennacht, een maand, net zolang tot ik iets nieuws gevonden heb.

Ze neemt niet op.

De tranen stromen over mijn wangen. Uit angst dat een volgende voorbijganger zich over me zal ontfermen, ga ik naar binnen. Het geluid van de dichtvallende deur echoot na in de lege gang. Zo snel als ik kan ren ik de trap op, naar de eerste verdieping, waar ik met trillende handen de sleutel in de deur van mijn appartement probeer te steken. Ik voel ogen in mijn rug, maar als ik om me heen kijk in de schemerige gang, zie ik niemand. Ik probeer de sleutel om te draaien, maar het gaat niet. Hebben ze het slot veranderd? Kan ik niet meer naar binnen?

Pas bij de derde poging krijg ik door dat ik de voordeursleutel in mijn hand heb. Ik pak de juiste en dan,

eindelijk, eindelijk, kan ik naar binnen. Zodra ik in mijn appartement ben, doe ik de deur dicht en leun ertegenaan. Mijn ademhaling wordt rustiger, als het goed is, ben ik hier veilig.

Voor de zekerheid kijk ik toch goed om me heen. Op de tafel ligt een opengeslagen kleurboek en een verzameling krijtjes, precies zoals we die achter hebben gelaten. Twee barbies zitten parmantig in de vensterbank, benen recht vooruit, rokjes hoog op ranke dijen. Een van de twee mist een schoentje, daar hebben we vanochtend nog naar gezocht. Ik bijt op mijn lip, het verlies van het groene schoentje maakt verdriet los dat over veel grotere dingen gaat.

Ik kan het niet. Ik kan hier niet blijven.

Weer pak ik mijn telefoon en typ met trillende vingers een berichtje. 'Ik ga naar je huis, sorry als het slecht uitkomt. Maak je geen zorgen, ik red me wel, je hoeft niet eerder thuis te komen dan je van plan was. Als je er helemaal niet bent is het ook goed.' Even aarzel ik, dan druk ik op 'verzenden'. In de slaapkamer prop ik wat schone kleren in een tas, gris de roman waar ik me alsmaar niet op kan concentreren van mijn nachtkastje en vul in de badkamer mijn toilettas.

Voor de deur naar de gang blijf ik staan. Sinds de eerste keer dat ik die ellendige kerels gezien heb, moet ik iets overwinnen voordat ik mijn apparte-

ment uitga. Dat ik negen van de tien keer ongehinderd naar buiten kan lopen, verandert daar niets aan. Op hoop van zegen doe ik de deur open. Het huis is stil, er klinken geen stemmen, geen voetstappen. Terwijl ik de sleutel omdraai, houdt het trappenhuis met mij de adem in. Dan klettert mijn sleutelbos op de vloer.

‘Shit,’ fluister ik. Vlug loop ik naar de trap en kijk of de gang beneden leeg is. Niemand te zien, goddank. Van buiten valt er licht door het raampje in de voordeur, de zomeravond roept. Dan, net als ik mijn voet op de bovenste tree wil zetten, maakt een donkere gedaante zich los uit de schaduwen. Een afgrijselijke gil verscheurt de stilte. Eerst denk ik dat het die ander is, maar ik ben het, mijn stembanden werken zonder opdracht. Ook mijn benen hebben een eigen wil, ik wil wegrennen, maar ze doen niets. Alleen de hand die op de trapleuning rust beweegt, die vliegt afwerend omhoog, alsof ik daarmee het naderende gevaar op afstand kan houden. De gedaante komt dichterbij, handen uitgestoken om me vast te pakken, om ik weet niet wat met me te doen.

Om me te duwen.

Het gillen houdt aan, de hele weg naar beneden. In vreemde flarden zie ik mijn omgeving, de treden van de trap, de gestukte muur, strengen van mijn eigen haar. Mijn hoofd raakt het grijswitte marmer, een

afschuwelijke pijn snijdt door mijn schedel. Het gillen stopt, het marmer is koud tegen mijn wang en als ik mijn ogen opendoe, zie ik het gladde oppervlak. Vlak bij de plint ligt iets groens – het barbie-schoentje! Even ben ik blij, maar dan verschijnt er iets anders in mijn blikveld, iets donkers, dat zich alsmaar verder uitspreidt over het grijswitte marmer en dat in het avondlicht dat door het raampje naar binnen valt dieprood kleurt.

Zachte voetstappen komen de trap af. Ik probeer mijn hoofd zo te draaien dat ik mijn belager kan zien, maar weer gehoorzamen mijn spieren niet. Diegene die op me afkomt, wordt weerspiegeld in de rode plas op de vloer. Met iedere dreigende stap wordt het spiegelbeeld groter. Ik wil opstaan, wegrennen, maar het gaat niet. Zelfs gillen lukt niet meer.

Als de voetstappen stilvallen, voel ik dat iemand zich over me heen buigt. Elk moment verwacht ik handen om mijn hals, of om mijn hoofd, om dat op te tillen en met een klap op de harde vloer te laten bonken. Of misschien komt er alleen maar een hand voor mijn mond en mijn neus. Meer is niet nodig om af te maken wat een verdieping hoger in gang is gezet.

Ik hoor iemand inademen. Uitademen. Verder gebeurt er niets. Tot er voetstappen naar de voordeur

gaan. Even voel ik de koelte van de avond, dan gaat de deur weer dicht. Mijn belager verdwijnt in de schemering, vol vertrouwen dat wat boven aan de trap begonnen is, vanzelf tot een goed einde zal komen.

★

Vrijdag 18 juli

Op het allerlaatste moment twijfelde WP opnieuw of ze haar auto mee zou nemen, hoewel Joachim haar op het hart gedrukt had dat dat niet nodig was. Kon ze zeggen dat ze in de korte tijd dat ze op Terschelling was zo veel mogelijk wilde zien? Zou hij daar intrappen, of zou hij doorhebben dat het haar ging om iets anders, om de vrijheid om te kunnen gaan en staan waar ze wilde?

Joachim was niet achterlijk, hij zou haarfijn aanvoelen wat haar beweegredenen waren. WP sloot haar auto af en liep naar het havengebouw, om binnen aan te sluiten in de rij voor het loket. Terwijl ze wachtte, pakte ze haar telefoon. *Ik ga zo aan boord*, typte ze.

Nog geen minuut nadat ze het bericht verzonden had, kwam er een reactie. *Ik wacht je op de kade op!* schreef Joachim.

‘Shit,’ fluisterde WP. Een blond meisje van een jaar of acht dat voor haar in de rij stond, keek om. WP knipoogde.

‘Kom, Esmeralda,’ zei de moeder van het meisje. Ze trok haar grote roze rolkoffer mee in de richting van het loket. Het meisje had een kleinere koffer, ook roze, met een barbieplaatje erop. Het deed WP denken aan Ruth, haar petekind, die nu ook op Terschelling was. Dat zij met haar ouders op het eiland vakantie vierde,

had voor WP de doorslag gegeven om Joachims uitnodiging om een weekendje te komen aan te nemen. Esther, de moeder van Ruth, was WP's oudste en beste vriendin, maar het afgelopen jaar hadden ze elkaar weinig gezien. Het zou goed zijn om elkaar in vakantiesfeer te treffen.

De roze barbiekoffer kwam in beweging, Esmeralda en haar moeder waren aan de beurt. WP schoof achter hen aan en dacht ondertussen aan Joachim. Ze kende hem van het werk, hij was net als zij in opleiding tot GZ-psycholoog. Samen hadden ze een onderzoek gedaan naar ontgroening en daar wilden ze een artikel over schrijven. Joachim was voor tien dagen afgereisd naar Terschelling, waar zijn moeder een huisje had, en had voorgesteld dat ze er daar een paar dagen achter elkaar aan konden werken. Ondanks de paradijselijke foto's die hij van het huisje had laten zien, had WP toch geaarzeld. Want ze wist dat als het aan Joachim lag, er meer zou gebeuren dan alleen maar schrijven. Wat ze niet goed wist, was of ze dat zelf ook wilde. Esmeralda en haar moeder hadden hun kaartjes gekocht. Even keek WP nog naar de weggrijdende barbiekoffer. Ze zou vroeger een moord hebben gepleegd om met zoiets rond te mogen lopen, maar er was geen denken aan geweest dat haar ouders dat goed zouden vinden. Barbie stond voor lege commercie, barbie was nep. Dat kleine meisjes er blij van werden, deed niet ter zake.